

SZEGEDI JÁRÁSBÍRÓSÁG
10.B.3931/2016/13.

A Szegedi Járásbíróság a 10.B.3931/2016. számú büntetőügyben Szegeden, a Szegedi Járásbíróságon, 2017. január hó 12. napján megtartott nyilvános bírósági tárgyalás alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

VÁDLOTT

(született vádlott leánykori neve, napján,
anyja neve: vádlott anyja neve, vádlott lakcíme, tartózkodási helye,
személyi igazolványának száma:, magyar állampolgár)
vádlott

b ü n ö s

garázdaság vétségében (Btk. 339. § (1) bekezdés).

Ezért a bíróság a vádlottat 3 (három) évi próbaidőre próbára bocsátja.

A Törvényszék Gazdasági Hivatala által tételszám alatti bűnjelek lefoglalását megszünteti, az alatti Acme DVD-lemezt az Zrt.1, a ... alatti Verbatim DVD-t az Zrt.2., a ... alatti pendrive-ot a Kft. tulajdonosnak, míg a alatti pendrive-ot a vádlottnak kiadni rendeli.

Kötelezi a vádlottat az eljárás során felmerült 53.975,- (ötvenháromezer-kilencszázhetvenöt) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

I N D O K O L Á S :

A Járási és Nyomozó Ügyészség az számú vádiratával vádlott neve vádlottat a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző, aszerint minősülő és büntetendő garázdaság vétségével vádolta.

A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az alábbi tényállást állapította meg.

Vádlott neve vádlott magyar anyanyelvű, magyar állampolgár, főiskolai végzettséggel rendelkezik, jelenleg nem dolgozik, családi pótlékban részesül, melynek összege havonta megközelítőleg 25.000,- forint. Házassági állapotú, férje tartásában él, két kiskorú gyermek tartásáról köteles gondoskodni. A házastársa aCégnél dolgozik operatorként, ebből származó jövedelme hozzávetőlegesen havi nettó 300.000,- forint. Tulajdonát képezi a 25 millió forint értékű, szám alatti lakás 40%-a, a 6-7 millió forint közötti értékű, útján lévő lakás 1/2-ed tulajdoni hányada, valamint egy 4-5 millió forint közötti értékű nyaraló 1/2-ed tulajdoni hányada. Tartozással nem rendelkezik, betegségben nem szenved, büntetlen előéletű, szabálysértési eljárás nem volt vele szemben folyamatban.

Vádlt neve vádlt 2015. szeptember hó 8. napján az Cég 2 főszerkesztőjének, Tanú 1-nek az utasítására jelent meg munkatársával, Tanú 2-vel külterületén, a tömeges bevándorlással összefüggésben elrendelt rendőri biztosításról és az intézkedéssel érintett személyekről való tudósítás érdekében. A vádlt a helyszínre érve észlelte, hogy ott pontosan meg nem határozható, nagy számú kül- és belföldi televíziós társaság képviselői, rendőrök és rendőri intézkedéssel érintett személyek voltak jelen. A vádlt és munkatársa a helyszínen felvételeket készítettek, melynek befejezését követően Tanú 2 az addig rögzített felvételekkel az intézkedéssel érintett terület mellett leállított gépjárműhöz távozott, azok összevágása érdekében.

A vádlt a fenti területen maradt, és a rendőri intézkedés alól magát kivonó személyről készített felvételt oly módon, hogy a rendőrsorfalnak hátat fordított. Ekkor a rendőrökkel szemben álló, intézkedés hatálya alatt álló személyek kiléptek a sorfal mellől, és futásnak eredtek, akik közül egy férfi lendületében a vádlt vállánál elsodorta, aki ennek hatására a helyszínt nem hagyta el, balra lépett, megfordult és a vele szemben érkező fiatal férfit jobb lábával, talppal lábszáron rúgta, majd az ezen személy mögött futó kiskorú lányt térd magasságban, jobb lábfejevel megrúgta. Ezt követően a vádlt a sorfaltól távolabb állt, majd szaladni kezdett, azonban a helyszínt nem hagyta el, továbbra is felvételeket készített.

A kijelölt várakozási helyet elhagyó, rendőri intézkedéssel érintett személyek közül a Készenléti Rendőrség egyik járőre megfogta egy gyermekével kezében, a vádlt irányába futó férfi hátizsákját, aki kiszabadította magát, azonban a visszatartására tett kísérlet eredményeként egyensúlyát veszítette, amikor a vádlt hátrafelé lépett, bal lábát a férfi haladási irányába emelte.

A vádlt ezen, társadalmi normákkal nyíltan szembehelyezkedő, személyes ok nélküli, hivatásával szemben elvárt társadalmi szabályokkal ellentétes, ezáltal kihívóan közösségellenes cselekményével két, rendőri intézkedéssel érintett személlyel szemben sérülést nem eredményező, erőszakos magatartást tanúsított, amely alkalmas volt arra, hogy a jelen lévőkben és a tudósításokat nyomon követőkben megbotránkozást, felháborodást váltson ki.

A bíróság a fenti tényállást a vádlt, Tanú2 és Tanú 3 tanúk, valamint Tanú 1 tanú felolvasott vallomása, a videófelvetelek, illetve az okirati bizonyítékok, így különösen a feljelentések, a szakvélemény, a feljegyzés, a Rendőr-főkapitányság Rendészeti Igazgatóságának tájékoztatói és megkeresésre adott válasza, a rendőri jelentés, a bűnügyi és a szabálysértési előéletre vonatkozó iratok alapján állapította meg.

A vádlt az eljárás során tagadta a bűncselekmény elkövetését és lényegét tekintve elsődlegesen jogos védelmi helyzetre, másodlagosan jogos védelmi helyzet fennállására vonatkozó tévedésre hivatkozott.

Azt Tanú 2 tanúval egyezően adta elő, hogy 2015. szeptember hó 8. napján Tanú 1, mint az Cég 2 főszerkesztőjének utasítása alapján jelentek meg külterületén annak érdekében, hogy az ott gyülekező migránsokról és a velük kapcsolatos intézkedésekről videófelveteleket készítsenek. Abban is egyezett a vallomásuk, hogy a helyszínen nagy számú rendőri jelenlét mellett türelmetlenül várakozó, intézkedéssel érintett személyek, kül- és belföldi sajtóorgánumok képviselői voltak jelen.

Az ezt követő eseményeket a vádlott félelmetesnek írta le. Arra hivatkozott, hogy amikor őt meglökte egy fehér inget viselő férfi, felnézett a kamerája felett, és a felé meginduló tömeget látta, amitől megijedt, és ezen lelkiállapotában rúgott meg két személyt. Nem figyelte, hogy kiket talált el, védekezésként rúgta meg a felé futó sok emberből azt a két embert, akiket eltalált. Tettét azzal magyarázta, hogy pánikba esett.

A rendőri intézkedés alól magát gyermekével a kezében kivonó személy kapcsán történetekre az eljárás során ellentmondó nyilatkozatokat tett. A 2015. szeptember hó 11. napján fogatosított gyanúsított kihallgatása során azt állította, hogy a rendőri munkát kívánta segíteni, amelyhez nem megfelelő eszközt választott. Az október hó 5. napján felvett vallomásában már azt állította, hogy bár a lábát lendítette a gyermekével menekülő ember felé, azonban nem az ő magatartása miatt esett el, már azelőtt megingott, hogy a vádlott a lábát felé emelte volna. A 2016. június hó 6. napján készült kihallgatási jegyzőkönyvben pedig tagadta, hogy a lábát ezen férfi felé lendítette volna, és arra hivatkozott, hogy amint hátrafelé lépett, elveszítette az egyensúlyát, és a hátsó lábára helyezte a testsúlyát, ezért megemelte az elől lévő lábát.

A vádlott ezen ellentmondásokat a tárgyaláson azzal magyarázta, hogy nem emlékszik a történetekre, amelynek az az oka, hogy az eseményeket követően, a róla készült felvételek megtekintése után tudatosult benne, hogy két embert megrúgott, és azokon nem látszik olyan félelmetesnek az emberek rendőri sorfal mögüli kitörése, mint amilyennek ő ott a helyszínen érezte. Ezen kettősség hatása alatt állva került sor az első, majd a második gyanúsított kihallgatására is, és mindemellett tönkretette az életét, hogy a tette miatt vérdíjat „tűztek ki a fejére”, munkájából elbocsátották, illetve hosszú időnek kellett eltelnie, mire ráeszmélt, hogy mi történt körülötte és vele.

A tárgyaláson megismételte azon, utolsó nyomozati vallomását, miszerint a félelemérzete kialakulásában szerepet játszott az is, hogy tudomással bírt arról is, hogy a migráns személyeknél kés van. A nyomozóhatóság előtti nyilatkozatában ezen ismeretét a rendőröktől szerzett, míg a tárgyaláson egy kollégája által a rendőröktől hallott információra alapozta.

Tanú 2 tanú is ijesztőnek írta le a külterületén látottakat, mivel a rendőröknél lényegesen nagyobb számú illegális bevándorlókkal szemben a rendőrség intézkedési jogosultsággal nem rendelkezett, és napok óta olyan felvételeket készítettek, amelyeken az látható, hogy férfiak törnek ki az intézkedés alól, és nem volt olyan tapasztalatuk, hogy tudnak-e védekezni ellenük.

A tanú nem tudta megerősíteni a vádlott azon nyilatkozatát, miszerint a határt meg nem engedett módon átlépett személyek szűrő- vagy vágóeszközt tartanak maguknál, és ilyen gyanú közlését sem hallotta a helyszínen, sőt fizikai atrocitást sem tapasztalt ott.

Abban egyezett a tanú elmondása a vádlottéval, hogy a tömeg miatt volt félelemérzet bennük, hiszen a rendőrökkel szemben tízszer annyi migráns volt jelen.

Cáfolta a vádlott „letarolásra” hivatkozó védekezését a tanú, hiszen azt állította, hogy bár látta, hogy a tömeg kiszabadult a rendőrsorfal mögül, ugyanakkor nem látott olyat, hogy bárkit bántalmaztak, el- vagy fellöktek volna. Azt látta, hogy az önmagukat az intézkedés alól kivonó személyek szétszéledtek, velük szemben, de még azokkal szemben sem történt semmilyen intézkedés, akik „hangadók” voltak.

A vádlott események utáni mozgását természetellenesen lassúnak írta le, aminek a helyszínen jelentőséget nem tulajdonított, ugyanakkor furcsállta is, és szükségét érezte annak, hogy elvegye

tőle a kamerát a helyszín elhagyásakor.

Egy másik helyszínre tartottak forgatni, mikor értesültek arról, hogy a történeteket rögzítő felvételek kapcsán a vádlottról egy cikk is közzétételre került, amelyről elkezdtek beszélgetni. Benne kettősség uralkodott, mert nem akarta elhinni azt, amit lát, ugyanakkor dühös lett a vádlottra, hogy hogy tehetett ilyet. Erre a vádlott neki azzal reagált, hogy megijedt, pánikba esett, amelyre ekként reagált.

Nem sokkal később hívta a vádlottat a főszerkesztő, hogy elbocsátja őt, mivel egy gyereket is megrúgott. Mivel ezt már a vádlott sem akarta elhinni, ezért hazautazásuk közben megálltak, és megnézték a további felvételeket, amikor a tanú azt észlelte a vádlotton, hogy ő sem akarja elhinni azt, amit lát és azt sem, hogy ő ilyet cselekedett.

Felolvasással tette a bíróság tárgyalás anyagává annak a Tanú 1-nek a vallomását, aki azt állította, hogy a vádlottról készült felvételek megtekintését követően számon kérte rajta, hogy miért rúgott meg egy gyereket, és bár a vádlott tagadta, hogy ilyet tett volna, neki úgy tűnt, hogy nem hazudik a vádlott, hanem egyszerűen nem emlékszik arra, hogy ilyet tett volna, ezért arra gondolt, hogy pánikreakció hatása alatt cselekedett. Tekintettel arra, hogy a tanú szerint a vádlott „kilépett a szerepéből”, azaz nem úgy viselkedett, ahogy az egy operatortól elvárható, elbocsátotta őt a munkájából.

Mindezekből arra lehetett következtetni, hogy a vádlott felfokozott lelkiállapotban volt, amikor a vele szemben álló rendőrsorfallal mögül kimozduló személyek menekülni kezdtek.

A helyszínen a gyermekével menekülni próbáló személyt visszatartó rendőr, Tanú 3 tanúként megerősítette a vádlott azon nyilatkozatát, miszerint külterületén feszült helyzet adódott, mivel a tömeg összességében agresszívan viselkedett, különösen azok, akik nem tudtak feljutni az időközben a helyszínre érkezett buszokra. Abban is egyezett a vallomásuk, hogy akkor, amikor ő a táskájánál fogva megkísérelte megakadályozni, hogy a migráns személy a gyermekével távozzon, akkor ezen személy egyensúlyát veszítve bukdácsolni kezdett, amikor a vele szemben álló vádlott azért, hogy elkerülje az ütközést, ellépett előle. Azt ugyan nem látta, hogy a vádlott és az intézkedés alá vont személy lába összeért-e, de álláspontja szerint a menekülő férfi mindenképpen elesett volna. A tárgyaláson mindezt azzal egészítette ki, hogy nem látta, hogy a vádlott a távozást megpróbálta volna megakadályozni.

Következetes volt a tanú vallomása abban, hogy a földre esett férfi a felállása közben nem a vádlott felé, hanem a tanúra nézve kiabált, amiből azt gondolta, hogy az intézkedést, a visszatartást sérelmezte, amit alátámasztott az is, hogy senki mással szemben nem tanúsított ilyen magatartást.

Tanú 3 vallomásából is arra lehetett következtetni, hogy a kés birtoklására vonatkozó vádlotti információ téves volt, hiszen ilyen közlés az újságírók felé nem hangzott el, szűrő-, vágóeszköz birtoklása miatt rendőri intézkedésre nem került sor. Bár feltételezték, hogy ilyen tárgy lehet az intézkedéssel érintett személyeknél, ugyanakkor, ha ezt biztosan tudták volna, akkor a helyszíni intézkedés keretein belül elvételre került volna.

A vádlotti állítást cáfolta a tanú azon nyilatkozata, miszerint az intézkedéssel érintett személyeket az ún. Hangár nevű tábornál való regisztrálás során ellenőrizték, és nem értesült arról, hogy bárkinél közbiztonságra különösen veszélyes eszközt találtak volna.

Ezen tanúvallomás is arra enged következtetni, hogy az intézkedés alól magukat kivonó személyek menekülése és szétszéledése feszültséget eredményezett a vádlottnál.

A felvételek megtekintését követően alakult ki a bíróságban az az álláspont, hogy a feszült helyzetben lévő vádlottat nem illette meg a jogos védelmi helyzet. Ezen videók alapján ugyanis az állapítható meg, hogy a vádlott bár a rendőrsorfalnak háttal állva kezd filmezni egy, az intézkedés alól magát kivonó személyt, és kétségtelen, hogy egy férfi a vádlott jobb vállához érve fut tovább, ugyanakkor ezen személlyel való testi érintkezésekor a vádlott már visszafordult az intézkedéssel érintett személyek irányába, és az őt megtagadó férfi az érintkezést követően nem a vádlott irányába futott tovább, őt nem lökte föl, nem ütötte és nem rúgta meg. Ebből következően pedig ezen helyzet nem szolgálhatott alapul abban, hogy a vádlott ezen sodró magatartást a személye és a testi épsége elleni támadásként értékelje. Megillette ugyanakkor a vádlottat ebben a pillanatban az ún. vélt jogos védelmi helyzet, hiszen a fentebb már kifejtettek szerinti feszült helyzetben, melyet a vádlott elmondásán túl mind Tanú 2, mind Tanú 3 tanúk egyezően írtak le akként, hogy a kialakult intézkedéssel elégedetlen tömeg egyre hangosabban, egyre ingerültebben fejezte ki nemtetszését, alappal hihette azt a vádlott, hogy a testi épsége veszélybe került.

Ezen vélt jogos védelmi helyzet azonban ezen világos felső ruházatot viselő férfi távozását követően azért szűnt meg, mert ezen személy - mint ahogy arra korábban utalás történt - nem támadta meg a vádlottat, és a mögötte érkező személyek mozgásából egyértelműen az a következtetés vonható le, hogy a vádlottat kikerülve, a helyszínen velük szemben álló emberek közötti szűk helyen mintegy szlalomozva próbálnak meg futva távozni. A vádlottnak jobb kéz felől érkező és általa megrúgott, kék színű nadrágot, szürke felsőt és sötét mellényt viselő férfi nem emelte ütésre a kezét vagy rúgásra a lábát, tekintetével nem a vádlott mozgását követte, azaz nem állapítható meg, hogy ez a férfi akár a jogtalan támadás látszatát keltő magatartást tanúsított volna. Mindennek felismerésére pedig a vádlottnak kellő és megfelelő ideje volt.

Ugyanez áll fenn az ezen férfit követő kislány esetén is, akiről szintén nem mondható el, hogy bármilyen támadást indított volna a vádlott ellen, vagy annak látszatát keltette volna. Sőt az ő „érkezésére” még több ideje volt felkészülni a vádlottnak, hiszen a felvételek alapján megállapíthatóvá vált, hogy a vádlott a vele szemben, de nem az ő irányába szaladó kislány elől balra lépve rúgja meg a jobb lábával. A kislányt vezető férfi vonatkozásában sem volt megállapítható, hogy bármilyen agresszív magatartást vagy arra utaló magatartást tanúsított volna.

A vádlott jogos védelemre hivatkozó védekezés cáfolatául szolgált azon felvétel is, amelyen a rendőrsorfal mögött érkező rendőr azon kiáltása hallható, amellyel arra utasítja a sorfalban állókat, hogy ne bántsák a velük szemben álló embereket. Mindez pedig az előtt történt, mielőtt a vádlott bárkit megrúgott volna. Így a vádlottnak is tisztában kellett lennie azzal, hogy a feszült, és ingerült helyzet ellenére még a rendfenntartására jogosult és köteles szerv tagjai sem alkalmazhatnak erőszakot, arra nem is szolgáltatott alapul senki semmilyen magatartásával.

A kifejtettek alapján a vádlott vallomásával ellentétben álló Tanú 3 vallomása, valamint a mozgóképfelvételek alapján az volt megállapítható, hogy a vádlottal szemben jogtalan támadást senki nem indított, ezáltal a vádlott nem került és nem is kerülhetett jogos védelmi helyzetbe. A már hivatkozott vélt jogos védelmi helyzetnek az első személy megrúgása pillanatát megelőző időben

való megszűnését arra hivatkozással állapította meg a bíróság, hogy a lejátszott felvételeken látható, amint a vádlott a rendőrök irányába fordult és a rövid idő ellenére is volt lehetősége felmérni, hogy őt jogtalan támadás éri vagy érheti-e a későbbiekben. Az őt kikerülni próbáló személyek agresszív,

6

támadó magatartást a vádlott irányába nem tanúsítottak, ezért a vádlott nem hivatkozhat alappal arra, hogy jogtalan támadástól tartva, félve alkalmazott fizikai erőszakot.

A tárgyaláson felolvasott Tanú 1 tanú vallomása is azt, a bíróság előtt egyébként köztudomású tényt támasztotta alá, hogy a történeteket felvételen, közvetítésen keresztül követő személyekben felháborodás, megbotránkozás kiváltásra alkalmas cselekedeteket valósított meg a vádlott.

A nyomozás során beszerzett igazságügyi fotó- és videótechnikai szakértői véleménye megerősítette a vádlott és TANÚ 3 tanúk vallomását abban, hogy a vádlott nem gáncsolta el a gyermekével menekülő férfit, amikor a rendőr kezéből kiszabadult, és a vádlott felé tartott, a vádlott a jobb lábán állva hátralepett, mely közben a bal lábát megemelte.

Mindebből következően azt kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett, hogy a vádlott bal lába elérte az intézkedéssel érintett személy lábát, mint ahogy azt sem, hogy ennek eredményeként esett rá a kezében lévő gyermekére.

A bíróság álláspontja szerint ezért nem lehet következtetést levonni a vádlott azon szándékára, hogy ő a fenti személyt meg akarta rúgni, fel akarta gáncsolni, amely azért maradt volna el, mert egyébként is elesett volna az intézkedéssel érintett személy.

A fentebb részletezett bizonyítékok alapján a bíróság kétséget kizáróan állapította meg a vádlott bűnösségét a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző, aszerint minősülő és büntetendő garázdaság vétségében.

A joghátrány meghatározása során a bíróság súlyosító körülményként értékelte a garázda jellegű bűncselekmények rendkívüli elszaporodottságát, míg enyhítő körülményként a vádlott büntetlen előéletét és azt, hogy kiskorú gyermekek tartásáról köteles gondoskodni. További enyhítő körülményként értékelte a szabálysértési előélet hiányát.

Mindezen bűnösségi körülmények alapján a bíróság úgy ítélte meg, hogy a történetek miatt megbánást tanúsító vádlott esetében a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célok büntetés kiszabása nélkül, annak a Btk. 65. § (1) bekezdése alapján próbaidőre történő elhalasztásával is elérhetőek.

A próbaidő tartamát a bíróság a Btk. 65. § (3) bekezdése alapján a cselekmény magasabb fokú társadalomra veszélyességét szem előtt tartva 3 évben határozta meg.

A videófelveteleket tartalmazó adathordozókra az eljárás érdekében már nincs szükség, ezért a bíróság azok lefoglalását a Be. 155. § (1) bekezdésére hivatkozással megszüntette, és ugyanezen jogszabályhely (2), illetve (5) bekezdése alapján a tulajdonosainak kiadni rendelte azokat.

A bíróság a vádlottat bűnösnek mondta ki, ezért a Be. 338. § (1) bekezdés 1. mondata alapján köteles az eljárás során felmerült bűnügyi költséget megfizetni.

Szeged, 2017. január 12.

dr. Nánási Illés
bíró